

Стиван Тонић

ШЕСТ ПЕСАМА

ОЧИ ТВОЈЕ, ДАЛЕКОЗОР

Твоје су ме очи храниле надом
Па умирању бијех све мање склон.
Тако преживјех, замећућ траг градом,
Пријеког суда злочиначки закон.

Знам: очи су твоје тај далекозор
Којим је небо погледало на ме,
Јер свенародни не поштеди злотвор
Ни мајушно свјетло у срцу таме.

Можда ће једном кроз тај далекозор
Који се још најљепше смијехом пере,
Пасти трак свјетлости на овај логор
Што већ се до краја свијета стере.

ПРИЗНАЊЕ

Била си ми хљоб засушни
У изобиљу и у глади,
На робији и на слободи.
Сада те већ – језик се хлади –

Више милујем него што једем.
Била си најслађа храна крви,
Данас си кућни бедем.

Наша је колиба на промаји,
На игралишту злих духова,
Што њихов тренер не таји.
А кад све ово смрт избрише
И испод свог нас прими кров,
Грлићу те у ковчегу од бора
Да и сам пакао замирише.

БЕЗУМНИ ПЛАМЕН

Иако знам, прича ми исписник,
Да сам практично одавно мртав
(Право говорећи, ја сам убијен),
С тим што сам, у знаним околностима,
Остао до данас несахрањен,
Право страшило, аветна сјен –

Добро то знам, али кад изненада
Лијепа жена улицом прошета,
Са пунђом на глави ил хаљином
Што истиче њене замамне дражи,
Па се још ђаволак повјетарац јави,
Разголито јој кољена и бедра
Да ме већ слуђеног окуражи –

Тад утробу ми обузме пламен,
Који се дрско узвитла из мртвих,
Из мрачног трезора светих успомена,
Те моје једине, фантомске имовине
Из давно минулих времена.

Тако ме вазда тај безумник
Избаци из ципела насред улице
(Устајућ помислим: можда сам жив?),

Иако непрестано показујем
Свој стварни онтолошки статус
Мртваца без умрлице.

ЗВУЧНИ ЦУНАМИ

Није тај звучни удар за обичне људске уши
Кад и Саваоту пробија ушне мембране.
Док чудовишта ричу, редовно се оглуши
О молбе за затишје, да мртви се сахране.

И није што бјеснилом заошијан цунами,
Челичне стубове руши, храшће, небодере,
Ни што град нам остаје у пламену и тами.
Он продире у заштитне, материчне сфере.

Трудна се женица и данас фантомски штреца
Од те грмљаве пакла, пуштене да дух сломи,
Што и бременитој лавици дах пресијеца –
Зар да сконча, оваква, у овој небеској коми!?

1999, 2012.

ЖАЛБЕ НА ОПТУЖБЕ

Оптужују ме, каже, чим зину,
Лажним изјавама о мени
Резервисаним за душмане крвне.
Бјеснило тој братији из уста пјени!

Криво им је што још дишем
И своја посла гледам
Не силазећи са уске стазе.
(Они колима у цркву залазе!)

Сигурно их иритира и то
Што им ништа не одговарам,
Слушам тишину, живим сам.

Како да одговори прут,
Сјекири која га засјеца?
Како да одговоре влати траве
Чизмама што их газе?

Ускоро ће, вели, по мени утабат
Праве коњичке стазе!

Бојим се само да их мој прутућ,
Остане ли усправан, не уништи –
Свједок пред крајњим судом.

Ако ме баш ту не сасијеку,
Подмитивши судије да ме прогласе
Најбезбожнијом лудом.

МАЈУШНО, АПОКРИФНО ЈЕВАНЂЕЉЕ

Ту си да својим изгнаничким на земљи животом
Испишеш бар мајушно, бар апокрифно јеванђеље.
Ниси баш далеко догурао; ореолчић – о том потом.
Јер сваког часа ваља да стане вретено твоје Преље.